

عنوان مقاله:

فناء فی الله در مثنوی معنوی با تفسیر حدیث مو تواتر قبل ان تموتوا

محل انتشار:

سومین همایش متن پژوهی ادبی (نگاهی تازه به آثار مولانا) (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

محمد قنبری - دانشجوی دکتری تخصصی زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد یارگار امام (شهرری)

قدمعلی سرامی - دانشیار رانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرری

خلاصه مقاله:

فنا آخرین مرحله عرفان است که سالک باید طی کند تا به خداوند برسد، فنا در نظر عارفان مراحل دارد که عبارتند از: 1- فنا فی افعالی، که مترادف با مرتبه محو است. 2- فنا فی صفاتی، که مترادف با مرتبه طمس است. 3- فنا فی ذاتی، که همان مرتبه حق الیقین است. فناء فی الله و بقاء بالله یکی از اصول افکار و عقاید مولوی است و آن بقای وجود ناقص در وجود کامل است که در واقع مقصود او همان مضمون حدیث: موتوا قبل ان تموتوا (فروزانفر، 1379:370) یا مرگ قبل از مرگ می باشد. مردم گردم خویش بسپارم به آب مرگ پیش از مرگ امن است از عذاب (مولوی، 1370، ج 2:412). مرگ پیش از مرگ را موت ارادی و فنا فی عرفانی و ولادت دوم نیز گفته اند که مقصود از آن از خویش رستن و به حق پیوستن یا از خود مردن و به حیات الهی زنده شدن است. (همایی، 1362، ج 2:787) مولوی می گوید سالک در راه سیر و سلوک لحظه به لحظه در دام تعلقات بوده و برای دیدار حضرت حق، باید حجاب های انانیت و پرده شهوات را از بین ببرد و تا این شرط برآورده نشود، حق همچنان در پرده خواهد بود، پس باید با مرگ اختیاری حجاب شهوات را کنار زد. مولوی سالک را بشارت می دهد که با رسیدن به این مرگ از باغ حقیقت و روحانی بویی می برد: ای خنک آن را که پیش از مرگ مرد یعنی او از اصل این رز بوی برد. (مولوی، 1370، ج 2:259)

کلمات کلیدی:

مثنوی معنوی، مولوی، فناء فی الله، موتوا قبل ان تموتوا، سالک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/639769>

